دیپارتمنت صحت ویرجینیا در حال پاسخ دادن به شیوع مریضی منیگوکول در سراسر ایالت است. برای کسب معلومات بیشتر به ویب سایت پاسخ به شیوع مریضی منیگوکول مراجعه کنید.

مریضی منیگوکول

مریضی منیگوکول چیست؟

مریضی منیگوکول یک مریضی جدی است که توسط باکتریای *نایسریا مننژیتیدیس* (که به عنوان "منیگوکوس" نیز شناخته می شود) ایجاد می شود. تعداد کمی از افراد آلوده ممکن است به شکلمریضی شدیدی مانند مننژیت (التهاب پوشش داخلی مغز و نخاع شوکی) یا عفونت جریان خون (سپتی سمیا) مبتلا شوند.

کی ها به مریضی منیگوکول مبتلا می شوند؟

هر کسی ممکن به مریضی منیگوکول مبتلا شود، اما در نوزادان، اطفال، نوجوانان و بزرگسالان جوان عام تر است. سایر افراد در معرض خطر عبارت اند از تماس های خانگی با فردی که مشخص شده است به این مریضی مبتلا بوده است، افراد دارای سیستم ایمنی ضعیف (مانند مبتلایان به اچ آی وی یا کسانی که طحال ندارند)، افراد در محیط های اجتماعی (مانند محوطه های کالج) و افرادی که در حال سفر اند. به بخش های خاصی از جهان که در آن مننژیت بیماری منیگوکول عام تر است.

مریضی منیگوکول چگونه گسترش می یابد؟

باکتریای *نایسریا مننژیتیدیس* از طریق تبادل ترشحات تنفسی و گلو از یک شخص به شخص دیگر منتقل می شود. یک شخص مبتلا می تواند با سرفه کردن یا عطسه زدن مستقیماً به صورت دیگران، بوسیدن دهان شخص یا استفاده مشترک از پیاله ها، بوتل آب، ظروف غذاخوری، سگرت، ویپ ها، لب سیرین یا برس دندان، باکتریا را پخش کند. باکتریا ها از طریق تماس یا تنها با تنفس هوا که در آن شخص مبتلا به این مریضی بوده است، پخش نمی شود.

علایم مریضی منیگوکول چیست؟

علایم آن به این بستگی دارد که عفونت در کجا موقعیت دارد. مننژیت منیگوکول با شروع ناگهانی تب، سردردی، شخی گردن، حساسیت در مقابل نور، گیجی، دلبدی و استفراغ مشخص می شود. در نوزادان و اطفال، این علایم ممکن است وجود نداشته باشند یا سخت است آن را متوجه شد. ممکن است نوزاد بطی یا غیر فعال باشد یا تحریک پذیر باشد، دلبدی یا تغذیه ضعیف داشته باشد. یک شکل کمتر عام اما شدیدتر از مریضی منیگوکول، سپتی سمیا منیگوکولی است. علایم سپتی سمیا منیگوکول شامل خستگی، دلبدی، سردی دست ها و پاها، لرزه بخاطر سردی، درد شدید در عضلات، مفاصل، قفسه سینه یا شکم، تنفس سریع، اسهال و دانه نصواری تیره، قهوه ای یا سیاه است.

مریضی منیگوکول چگونه تشخیص می شود؟

تست های لابراتواری بر روی نمونه‌های خون یا مایع مغزی نخاعی برای تائیدی تشخیص نیاز است.

تداوی مریضی منیگوکول چیست؟

مریضی منینگوکول نیاز به تداوی فوری با آنتی بیوتیک دارد. نظر به میزان شدید بودن عفونت، تداوی های دیگری نیز ممکن ضروری باشد، مانند حمایت تنفسی، استفاده از دواها برای تداوی فشار خون پایین، و مراقبت از زخم برای قسمت های از بدن که جلد آسیب دیده باشد.

چگونه می توان از مریضی منیگوکول جلوگیری کرد؟

واکسین ها برای باکتریای های که باعث مریضی منیگوکول می شوند در دسترس اند. آپدیت نگه داشتن واکسیناسیون های توصیه شده بهترین دفاع در برابر این مریضی می باشد. تداوی پیشگیرانه با آنتی بیوتیک برای اعضای خانواده، هم اتاقی ها یا هر شخصی که با ترشحات دهانی مریض (آب دها، تف) تماس مستقیم دارد، می تواند خطر عفونت را کاهش دهد. رعایت حفظ الصحه می تواند خطر ابتلا به عفونت را نیز کاهش دهد، مانند شستن دست ها، پوشاندن بینی و دهان هنگام عطسه زدن یا سرفه کردن، استفاده نکردن از سگرت، ویپ ها، لب سیرین، نیچه، پیاله ها، گیلاس های نوشیدنی، برس دندان یا ظروف غذا خوری.

چگونه می توانم معلومات بیشتری در مورد مریضی منیگوکول کسب کنم؟

- اگر در مورد مریضی منیگوکول نگرانی دارید، با ارایه دهنده مراقبت های صحی خویش تماس بگیرید.
- با دیپارتمنت صحت محلی خویش به تماس شوید. یک فهرست راهنما از دیپارتمنت صحت محلی درینجا موجود است http://www.vdh.virginia.gov/local-health-districts/.
- به ویب سایت مراکز کنترول و پیشگیری از مریضی ها درینجا مراجعه کنید http://www.cdc.gov/meningococcal/index.html.

مارچ 2024